

Φιλόλαε,

ἐν τῷ τεμένει τῷ ὀπισθεν τῆς Θόλου παρεγενόμην ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἐν ἀνέμῳ οὐδεμιᾷ.
ἐχάρασσον τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἀρκτούρου κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, ὅτε τὰ ἄστρα —
ἀληθῶς λέγω — ἔφυγον.

ἐν μιᾷ στιγμῇ, οὐκ ἄλλη, ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἐξ ἄλλου κόσμου, ἀνεφάνη κενὸν κυκλικόν,
σκοτός τέλειον, ἐν τῷ τόπῳ τοῦ Ἀρκτοῦρου. οὐκ ἔλαμψε. οὐκ ἐκάλυψε. ἀλλὰ ἔφαγεν.

ἐδοκίμασα τὸ μέτρον, τὸν λόγον, τὴν ἀναλογίαν. ἀλλ' ἡ μουσικὴ τῶν σφαιρῶν
ἐσίγησεν. οἱ ἀριθμοὶ οὐκ ἐκάλυπτον τὸ χάσμα. οὐχ ἀρμονία, ἀλλὰ ἡ πτώσις τοῦ λόγου.

ὁ μάντις ἐσιώπησεν. ἡ Πυθία ἐλάλησεν μόνον κενὰ γράμματα. τὸ λιβάνι ἀνέβαινεν,
ἀλλ' οὐκ εὐωδία. ὁ Ἥλιος ἀνέτειλεν, ἀλλ' ἄνευ θερμότητος.

οἱ ἄνθρωποι λέγουσιν, ὡς οἱ θεοὶ θυμοῦνται ἢ ἀπαιτοῦσιν θυσίαν. ἀλλ' ἐγὼ λέγω· οἱ
θεοὶ ἐλήσθησαν.

σὺ με ἐδίδαξας, ὅτι τὸ ἄρρητον οὐκ ἐστὶ κενόν, ἀλλὰ θύρα πρὸς ἄνω. ἀλλ' ἐγὼ βλέπω
θύραν ἐπικεκλεισμένην, οὐκ ὑπὸ βίας, ἀλλ' ὡς εἰ μὴ πώποτε ὑπῆρχεν.

ἔγραψα νέαν τετρακτύν. ἐπρόσθεσα σιγὴν πέμπτην — οὐ τὴν σιγὴν τοῦ ἡσυχάζοντος,
ἀλλὰ τὴν σιγὴν τοῦ ἀνόητου.

γράφε τοῦτο, Φιλόλαε, εἰ ἔτι ὑπάρχει τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ἀρμονίας.

γράφε ὅτι ἄνθρωπός τις εἶδεν τὸν οὐρανὸν ἀνοικτὸν εἰς ἀγνώστον, καὶ ἔκλαυσεν οὐκ
ἐκ φόβου, ἀλλ' ἐκ ἀλογίας.

Ἰππαρχος ὁ Νικαεύς

Μαθητὴς τῆς Ἱερᾶς Ἀναλογίας

Δελφοί